

Než zazvoní hrana

Druhá tráva

Emi C H7
1. Povídá mi ta moje, prej: "Dej si bacha!"
Emi C H7
a narovná si pásek z hadiny,
D Ami C Fmi
jestli prej se někdy dotknu nákejch bab,
Emi H7
hubu že mi rozvalí,
Emi C H7
a za pár minut nato zvoní brácha
Emi C H7
a za ním ňáký vzdušný holčiny
D Ami C Fmi
a říká: když s ním nevobjedu, nejsem chlap,
Emi H7
těhle vosum Mařen z Magdaly.

G D Ami Emi
R: Ale já přece nejsem jenom tak ňákej "dej sem",
G D A G D C Emi
ale já přece nejsem jenom tak ňákej ostrov.

2. Někde v patře hrajou věčný hrátky mládí,
tančí a strop je houští kastanět,
a přitom tiše šeptá poklopec
tu velikou lež jako věž,
jen se směju, ale stejně mi to vadí,
a ptám se: "Matko, kolik je mi vlastně let?"
Říká právem: "No, to už není moje věc,
oblíkni se, nastydneš."

R:
*: Mám rád každýho a milován jsem všema
a s vojskem sobě rovných překročím
všechny meze, všechny zákony a cíle,
všechno dobrý, všechno zlý si ochočím.
*: Ať zvoní zvony na nahatý zemi,
ať světlomety perou do očí,
ať každej ví, že přišla moje chvíle,
ať to každej ví a chystá obročí.

3. Slyším: někde snad se stala chyba,
někdo zalhal, někdo zapomněl či spal,
bylo horko, nebo možná velkej mráz,
a někdo ukrad' peřinu,
víš, nejsem delfín, ale ani malá ryba,
a už dlouho nemám, proč bych sobě lhal,
bude ráno a ty říkáš: "Dej mi čas,"
a já nemám ani vteřinu.

R:

Ami Emi
R: + jenom tak ňákej ostrov ...